

Nicolae VASILE

Să trăiești ca o păpădie!

Poate dacă ți-ar ura cineva „*Să trăiești ca o păpădie!*”, după modelul poveștii „Sarea-n bucate”, te-ai supăra. O întâmplare recentă m-a făcut să respect în mod deosebit această plantă, în plus față de binefacerile medicale arhicunoscute ale acesteia.

La începutul sezonului de grădinărit din acest an, când explozia de vegetație năpădise totul, înainte de a băga coasa motorizată prin curtea și grădina de la țară, văzând splendoarea covorului de *bășina porcului* (așa îi ziceam când eram copii la floarea aceea galbenă, păpădie ziceam doar la frunze) m-am gândit să culeg ceva plante, cu totul: flori, frunze, rădacini, pentru a-mi face niște ceaiuri de care auzisem că sunt bune pentru mai toate bolile cu care m-a blagoslovit Dumnezeu de o vreme încoace. Printre cele culese erau și unele la care florile se transformaseră deja în faza următoare de vegetație, aceea sferă de puf, foarte firavă, o credeam eu până atunci, pe care la un moment dat vântul o dezmembrează în niște gingașe săgeți care poartă te miri unde semințele acestei plante de o vitalitate de neimaginat. Poate viața din ele la face să aibe atâtea calități terapeutice!...

Când am ajuns acasă, seara, mi-am zis să curăț acel mănunchi de plante, mai ales rădăcinile care aveau încă urme de pământ și să înlătur praful de pe frunze și flori. Sub jetul de apă de la robinet, dat la presiunea maximă, ca să fie eficientă operațiunea, credeam că cele câteva sfere de puf existente acolo vor fi spulberate, conform prezumției de firavitate de care vorbeam. Le-am pus apoi într-un vas și am uitat de ele până dimineața, când urma să le toc mărunț pentru a le pune la uscat.

Dimineața, ce să vezi!... Bulgării de puf erau acolo în toata splendoarea lor, dar se și înmulțise-ră, unele dintre florile galbene evoluând spre starea scrisă în codul lor genetic. Dintr-o dată mi s-a făcut și milă să le mai toc. Simțeam cum acestea mustesc de viață și voiau să arate asta. Eu, care n-am tăiat în viața mea nicio gaină sau altă pasăre, a trebuit să mă forțez să-mi duc proiectul până la capăt, având o reținere în a spune celor din familie despre eventualul abandon.

Dimineața următoare, platoul pe care întinsesem tocătura de flori, frunze și rădăcini de păpădie era plin de bugări pufoși, resturile de flori rămase întregi sau parțial tăiate în urma procesului de tocare se transformaseră ca și cum nu se întâmplase nimic.

Minunea se repetă continuu și astăzi, la vreo două săptămâni de atunci, când totul în jurul acestor sfere de viață este uscat. Aștept să văd când se va termina totul, apoi voi face ceaiul care poate îmi va da și mie ceva din vitalitatea acestei plante miraculoase!...